

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/12/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011470
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3125011470.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Moravskom Lieskovom, trvale bytom C. D. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ružomberok, na neverejnom zasadnutí dňa 03. marca 2026 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75Nt/7/2025 zo dňa 13.11.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom (bývalého) Okresného súdu Nové Mesto nad sp. zn. 1T/81/2019 zo dňa 31.01.2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/24/2020 zo dňa 07.04.2020, bol odsúdený A. B. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v spojení s § 47 ods. 2 Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75Nt/7/2025 zo dňa 13.11.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) zamietnutý návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený podal proti nemu sťažnosť, zahŕňiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. V doručených písomných dôvodoch odôvodnil sťažnosť tým, že sa nestotožňuje s rozhodnutím okresného súdu o zamietnutí obnovy konania tak, ako sa vyjadril odsúdený na samotnom pojednávaní.

Sťažnosť dodatočne písomne odôvodnil odsúdený aj prostredníctvom obhajkyne a uviedol, že odôvodňuje sťažnosť skutočnosťami uvedenými v samotnom návrhu na povolenie obnovy konania a navrhuje, aby odvolací súd preskúmal uznesenie a správnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh odsúdeného.

Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť. Ku dňu rozhodnutia o sťažnosti krajský súd neobdržal písomné vyjadrenie prokurátora k podanej sťažnosti.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie jemu predchádzajúce a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé o sebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 402 ods. 1 Tr. por. rozhodol napadnutým uznesením o návrhu odsúdeného na verejnom zasadnutí, na ktorom mal odsúdený možnosť aj v prítomnosti obhajkyne vyjadriť sa pred okresným súdom k dôvodnosti jeho návrhu na povolenie obnovy konania. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti nie je vytýkaná existencia takýchto procesných chýb.

Krajský súd vo všeobecnosti dáva odsúdenému do pozornosti, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí vrátane osoby páchatel'a (výrokov o vine a treste), pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v prejednávanej príhode zistené neboli.

Zo znenia ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúceho podmienky na povolenie obnovy konania vyplývajú dve základné podmienky pre povolenie obnovy konania. Prvou podmienkou je zistenie nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych. Za nové skutočnosti alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Druhou podmienkou je pravdepodobnosť (nie absolútna istota), že tieto novo zistené skutočnosti či dôkazy sú spôsobilé zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného. Obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom takéto posúdenie je výlučne úlohou o takomto návrhu rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a konajúci súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Okresný súd správne zistil, že v trestnej veci (bývalého) Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom vedenej pod sp. zn. 1T/81/2019 bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov a 6 mesiacov za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. za súčasnej aplikácie zásady „3-krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Tr. zák., a to z dôvodu predchádzajúcich odsúdení v trestných veciach vedených Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 4T/206/1990 a sp. zn. 2T/116/1986, za súčasného zohľadnenia uplatnenej amnestie prezidenta ČSSR zo dňa 01.01.1990 vo vzťahu k odsúdeniu vo veci sp. zn. 2T/116/1986 s účinkom odpustenia výkonu zvyšku trestu odňatia slobody (nie s účinkom zahľadania odsúdenia).

Návrh na povolenie obnovy konania odsúdený odôvodnil tým, že v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/81/2019 nebolo možné pri ukladaní trestu aplikovať zásadu „3-krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Tr. zák., nakoľko v prípade trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2T/116/1986 bola vo vzťahu k odsúdenému uplatnená amnestia zo dňa 01.01.1990 a preto sa toto odsúdenie považuje za zahladené podľa § 472 Tr. por. v spojení s čl. 102 ods. 1 písm. j) Ústavy SR.

Krajský súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia zistil, že okresný súd sa vyššie uvedenými právnymi úvahami a zákonnými podmienkami pri rozhodovaní o podanom návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania dôsledne riadil.

Na základe uvedeného krajský súd preto dospel k rovnakému právnemu záveru ako okresný súd, podľa ktorého je potrebné považovať návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania za nedôvodný. Okresný súd sa vysporiadal s týmto návrhom odsúdeného zákonne súladným spôsobom a svoje rozhodnutie

presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnil. Okresný súd sa zaoberal všetkými argumentmi odsúdeného, ktoré dostatočne a správne vyhodnotil tak, že v kontexte jeho úvah podrobne popísaných v napadnutom uznesení nemôžu obstáť ani viesť k inému rozhodnutiu o jeho podanom návrhu na povolenie obnovy konania.

S poukazom na zákonnú zásadu dvojinštančnosti súdneho konania, a pre zachovanie jej účelu prostredníctvom jednoty rozhodnutia súdu prvého stupňa v zhode s rozhodnutím súdu druhého stupňa, ako aj z dôvodu „nadbytočnosti“ krajský súd vo svojom rozhodnutí nie je povinný opakovať správne skutkové a právne závery okresného súdu, t. j. súdu prvého stupňa.

V danom prípade odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania, ani v rámci vykonaného verejného zasadnutia neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnej trestnej veci vedenej (bývalým) Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/81/2019 neboli z predchádzajúceho konania známe a zrejmé, resp. také, ktoré neboli pred súdnym rozhodnutím predmetom zisťovania alebo dokazovania.

Krajský súd konštatuje, že povolenie obnovy konania by prichádzalo do úvahy len v prípade, ak by v čase vydania odsudzujúceho rozhodnutia vo veci sp. zn. 1T/81/2019 bolo zahladené čo i len jedno odsúdenie v trestnej veci sp. zn. 2T/116/1986 alebo v trestnej veci sp. zn. 4T/206/1990, o ktorej skutočnosti by nemal konajúci súd vedomosť a v prípade ukladania trestu by tak neprichádzala do úvahy aplikácia zásady „3-krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Tr. zák., čo však nie je prejednávaný prípad. Dôvodom na povolenie obnovy konania tak nie je Rozhodnutie prezidenta Československej socialistickej republiky ROZ01/90 Zb. o amnestii z 01. januára 1990 (ďalej aj ako „amnestia zo dňa 01.01.1990“), ktorým podľa odsúdeného došlo k zahladeniu odsúdenia v trestnej veci sp. zn. 2T/116/1986. Z obsahu spisu v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/81/2019 ako aj z amnestie zo dňa 01.01.1990 vyplýva, že vo vzťahu k odsúdeniu vo veci sp. zn. 2T/116/1986 bol uplatnený čl. 2 amnestie zo dňa 01.01.1990 s účinkom odpustenia výkonu zvyšku trestu odňatia slobody a na toto odsúdenie sa tak nevzťahovali čl. 1 a 3 amnestie zo dňa 01.01.1990 s účinkami zahľadania odsúdenia, t.j. že by sa na odsúdeného malo hľadieť akoby nebol odsúdený, preto uplatnením čl. 2 amnestie zo dňa 01.01.1990 nedošlo k automatickému zahladeniu odsúdenia, ako namietal odsúdený. Uvedené vyplýva aj zo samotného odpisu z registra trestov, v zmysle ktorého odsúdenie vo veci sp. zn. 2T/116/1986 nie je vykázané ako zahladené. Účinky zahľadania odsúdenia boli spojené len s aplikáciou čl. 1 a čl. 3 amnestie zo dňa 01.01.1990, ktoré sa však nevzťahovali na odsúdenie vo veci sp. zn. 2T/116/1986, nakoľko vo vzťahu k uvedenému odsúdeniu bol uplatnený práve čl. 2 amnestie zo dňa 01.01.1990, ktorým bol odpustený výkon zvyšku trestu, avšak bez účinkov zahľadania odsúdenia.

Na správnosť uvedeného záveru poukazuje krajský súd na znenie čl. 2 amnestie zo dňa 01.01.1990:

1. Odpúšťam nevykonané tresty odňatia slobody alebo ich zvyšky, ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia, pokiaľ neprevyšujú

- a) dva roky za úmyselné trestné činy,
- b) tri roky za trestné činy spáchané z nedbanlivosti,
- c) tri roky pri úhrnných a súhrnných trestoch uložených za úmyselné trestné činy a trestné činy spáchané z nedbanlivosti.

2. Z ostatných trestov odňatia slobody alebo ich zvyšok, ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia, odpúšťam:

- a) z trestov uložených za úmyselné trestné činy jednu tretinu, najmenej však dva roky,
- b) z trestov uložených za trestné činy spáchané z nedbanlivosti jednu polovicu, najmenej však tri roky,
- c) z úhrnných a súhrnných trestov uložených za úmyselné trestné činy a trestné činy spáchané z nedbanlivosti jednu tretinu, najmenej však tri roky.

3. Ustanovenia ods. 1 a 2 sa vzťahujú aj na úhrnné a súhrnné tresty uložené za trestné činy a prečiny.

Z rozsudku (bývalého) Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/81/2019 zo dňa 31.01.2020 vyplýva, že pri ukladaní trestu v súvislosti s aplikáciou zásady „3-krát a dost“ sa súd zaoberal a náležite

vysporiadal aj s predbežnou otázkou, či v prípade odsúdení v trestných veciach vedených Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 4T/206/1990 a sp. zn. 2T/116/1986 nenastali účinky zahľadania odsúdenia, a to aj s prihliadnutím na uplatnenú amnestiu prezidenta ČSSR zo dňa 01.01.1990. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že konanie o povolení obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. sa obmedzuje na riešenie skutkových pochybení a nie právnych, teda nie takých, ktoré aktuálne v návrhu na povolenie obnovy konania odsúdený namieta. Odsúdený bol v pôvodnom konaní zastúpený advokátkou, teda mal možnosť brániť sa proti vytýkaným právnym pochybeniam okresného súdu už v pôvodnom konaní, jednak prostredníctvom riadneho opravného prostriedku - odvolania, ako prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania. Nakoniec odsúdený aj oba opravné prostriedky využil, no ani v jednom z nich konkrétne toto právne pochybenie okresného súdu explicitne nenamietal. Odsúdený sa tak snaží v konaní o povolení obnovy konania o získanie odpovedí na právne otázky, ktoré v čase pôvodného konania nepoložil napriek tomu, že mal na to možnosť.

Krajský súd v zhode s okresným súdom mal za preukázané, že okresnému súdu v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/81/2019 bolo známe rozhodnutie prezidenta SR o amnestii z 01. januára 1990, publikované v Zbierke zákonov, vzťahujúce sa na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/116/1986 zo dňa 06.03.1986, ktorým bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 234 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 2 Tr. zák. (zákona č. 140/1961 Zb.), pretože skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov, teda aj rozhodnutie prezidenta ČSSR o amnestii zo dňa 01.01.1990 zverejnené v Zbierke zákonov sa nedokazujú. O všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka. Platí tiež pravidlo, že súd pozná právo (iura novit curia), teda uvedená skutočnosť nemusela byť osobitne v spise alebo priamo na hlavnom pojednávaní dokazovaná. Aj doterajšia judikatúra k obnove konania (R 6/1997, R 32/1992) ustálila, že skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu alebo sú to skutočnosti všeobecne známe a nedokazujú sa, nemožno považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy, a to ani vtedy ak sa súd s nimi v pôvodnom rozhodnutí nevyrovnal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich vyhodnotil nesprávne.

K sťažnostnej námietke odsúdeného, že ust. § 47 Tr. zák. nadobudlo účinnosť až po spáchaní skutkov a tým bol porušený čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, krajský súd uvádza, že ani uvedená skutočnosť nie je dôvodom na obnovu konania, nakoľko okresný súd v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/81/2019 pri uložení trestu odňatia slobody rozhodoval v súlade s ust. § 2 ods. 1 Tr. zák., ktoré zakotvuje zásadu posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa zákona účinného v čase, kedy bol trestný čin spáchaný a trest odňatia slobody uložil odsúdenému podľa ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania trestného činu (dňa 19.02.2019), čomu sa konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach aj podrobne venovali. Krajský súd pripomína, že ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatela - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Súdu, ktorý posudzuje podmienky pre povolenie obnovy konania, neprináleží hodnotiť nielen skutkové, ale i právne závery pôvodne konajúcich súdov. Taktiež akákoľvek legislatívna zmena zákona (v prospech či neprospech) nemôže byť zákonným podkladom pre povolenie obnovy konania.

Za nové skutočnosti ani dôkazy spĺňajúce zákonom stanovené podmienky pre povolenie obnovy konania nemožno považovať tvrdenia odsúdeného, že bol iba spolupáchateľ, nebol priamo pri lúpeži, skutok považuje za nadkvalifikovaný a trest za neprimeraný, rovnako ani tvrdenie, že výpovede poškodeného nie sú jednoznačné. Krajský súd konštatuje, že tieto tvrdenia odsúdeného a jeho námietky boli v pôvodnom konaní nielen známe, ale okresný i krajský súd sa s nimi zaoberali, náležite vysporiadali a vzhľadom na vo veci vykonané dôkazy jeho tvrdeniam neuverili. Nejde teda o nové skutočnosti alebo dôkazy, súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami a dôkazmi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste, než aké je uvedené v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku.

Aj podľa názoru krajského súdu, odsúdený vo svojom návrhu na obnovu konania neuviedol také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami (či dôkazmi) už skôr známymi, mohli viesť k záveru o neprimeranej prítomnosti uloženého trestu, nie to ešte k záveru, že by tento trest bol v neprospech odsúdeného v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom odsúdeného, alebo že by boli v zrejmom rozpore s účelom trestu, a teda možno jednoznačne

uzavrieť, že v danom prípade neboli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

Keďže s poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri k nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.